

**Søren B. Jørgensen (S):**

Jeg tror, alle i dag har erkendt, at vi står over for en meget, meget stor opgave. Flere, nu sidst arbejdsministeren, har sagt, at også uden for folketinget må der tages initiativer, og der findes jo mange eksempler på, at der allerede nu er initiativer rundt omkring. Lad mig pege på et par stykker. Landets største fagforbund, SiD, har rettet henvendelse til samtlige sine afdelinger ude i landet og bedt om gode ideer til den konference, man sammen med miljøministeren og Kommunernes Landsforening agter at iværksætte. Det sidste, jeg har hørt om utraditionelle initiativer, er, at enkelte lokale fagforeninger har skrevet ud til deres medlemmer og har sagt: kære venner, vi står over for et stort problem, det er spørgsmålet om praktikpladser, det er spørgsmålet om lærepladser, prøv at undersøge på din egen virksomhed, om vi har mulighed for at placere én eller to lærlinge eller EFG-lærlinge det pågældende sted. Der er altså initiativer nok, og det er i lyset heraf, mine udtalelser skal ses. Jeg tror på, at der over hele landet sidder folk, der har en idé, som kan praktiseres lokalt, men de har måske ikke navn og adresse på, hvad de kan gøre ved den idé, ud over at sætte den i avisen. Nu er det ikke alle, der kan sætte bogstaverne rigtigt sammen, men var det muligt, at man lokalt kunne køre en sådan kampagne, at man sagde: har I nogle ideer, ja men så lad os få dem ind, og lad os vurdere dem. I den forbindelse vil jeg sige til hr. Arne Melchior, at der er ingen muligheder, der skal lades uforsøgt.

Hr. Lawaetz var lidt utilfreds med, at jeg godt kunne ønske mig en sådan debat. Her vil jeg godt tilføje: en debat, der er rensset for alle de forslag, der måtte komme efter en sådan redegørelsesdebat, men hvor det drejede sig om det, der står på dagsordenen. Den kunne jeg godt ønske mig én gang om året. Det var hr. Lawaetz altså lidt utilfreds med. Men når han samtidig siger, at der fortjener at komme noget godt ud af den, så har jeg opfattelsen af, at hr. Lawaetz i hvert fald har accepteret dette.

Jeg ved ikke, hvor mange forespørgsler og hvor mange redegørelsesdebatter vi har haft indtil nu, men det er vel omkring en snes stykker, og der er emner, som – nå ja, selvfølgelig er de vigtige alle sammen, men vi

står over for et problem her, som 75 pct. af befolkningen anser for det væsentligste. Så er det vel ikke for meget forlangt, at vi i hvert fald mindst én gang om året bruger nogle timer på så vigtigt et emne.

Hr. Kaj Poulsen har klart givet udtryk for sit syn på lovforslag nr. L 52 over for hr. Lawaetz, og vi fik også til min store glæde nu fra en af forslagsstillerne, nemlig hr. Lawaetz, en vurdering af det forslag. Jeg skal ikke komme salt i et åbent sår, men jeg skal bare notere mig, at hr. Lawaetz – som er medforslagsstiller til lovforslag nr. L 52 – siger: skal vi så ikke slå en streg over alt det sludder – som hr. Lawaetz altså selv har været med til at fremsætte. Jeg må efter dette gå ud fra, at lovforslag nr. L 52, fremsat af fremskridtspartiet, tages tilbage.

**Hans Jørgen Holm (V):**

Arbejdsministeren var næsten ked af, at redegørelsen var blevet karakteriseret som traditionel. Jeg ville nu nok have brugt et andet ord, men jeg forstår, at det er et udtryk for åbenhed. Fra venstres side skal der såmænd ikke lyde kritik af, at regeringen udbygger en række af de kendte ordninger. Vi er enige i, at det er en god idé at kigge på jobtilbudsordningen. Vi har nogle ting, vi godt vil have bragt med ind. Vi er enige i, at vi skal kigge på udbygningen af arbejdsmarkedsuddannelserne og de erhvervsfaglige uddannelser. Der er skillelinjer, men dér er vi enige, og vi vil gerne hjælpe til med at nå frem til en løsning.

Der er en ting, som stadig væk undrer os en smule. Arbejdsministeren lagde det op, som om vi ville drive en kile ind mellem statsministeren og redegørelsen. Hele baggrunden for debatten er altså, at statsministeren kom med nogle udtalelser i Århus før jul, hvor der blev lagt op til, at nu skulle der ligesom være et gennembrud i arbejdsmarkedspolitikken. Vi kaldte arbejdsministeren til samråd i arbejdsmarkedsudvalget dengang, og når vi valgte den form, var det, fordi vi godt ville vide lidt nøjere, hvad det var, statsministeren havde tænkt på, inden vi gik ud i en diskussion. Arbejdsministeren udtalte dengang, at sagen var for alvorlig til, at der skulle slås politisk plat på den, og det er vi enige i. Derfor afventede vi denne redegørelsesdebat for at få at vide, hvad det var, statsministeren havde tænkt på. Endnu i denne